

SOCIETAT ▶ MANRESA

Entrevista Domènec Casasayas

President d'Ampans els darrers vuit anys. Els seus pares li deien que havia d'ajudar tothom. Aquesta vocació de servei empeltada al cervell i al cor des de ben petit l'ha pogut portar a terme amb una especial dedicació al llarg dels vuit anys que ha presidit la Fundació Ampans. Va arribar al càrrec quan començava la crisi. Temps difícils que, amb tot, no han impedit tirar endavant projectes importants. El secret d'Ampans diu que és la professionalització

«A Ampans dónes molt, però reps molt a canvi»

▶ Vinculat a l'entitat des de fa 24 anys, Casasayas n'ha estat el president els últims vuit anys i ara en serà patró vitalici

Gemma Camps
MANRESA

■ Domènec Casasayas Serra (Manresa, 4 de juny del 1951) ha estat vuit anys el president de la Fundació Ampans, que fa 50 anys que treballa amb persones amb discapacitat intel·lectual i malaltia mental. Retirat de la feina de comptable a Caixa Manresa, on va treballar 37 anys, és d'aquelles persones que desprenen bonhomia. Fa 24 anys que té relació amb Ampans. Hi va entrar com a vicepresident de l'aleshores president Baltasar Corrons quatre anys, per a qui també va fer de tresorer quatre anys més. Tot i que el següent pas lògic era fer el salt a la presidència, tenir una feina que li ocupava moltes hores li ho va fer desestimar. La va cedir a Jaume Espinal, que en va ser president vuit anys amb ell de vicepresident. Quan Espinal va plegar va arribar el moment de posar-se al capdavant de l'entitat. A partir d'ara hi continua com a patró vitalici. El seu successor és Sebastià Catllà.

■ **Què el porta a vincular-se a Ampans?**

■ Sempre he intentat estar vinculat a les entitats de Manresa. Congregacions Marianes als dotze anys, centres excursionistes... La temporada que tenia les filles a l'escola, les AMPA... i vaig anar a esportar a l'escoltisme, a l'Agrupament Cardenal Lluch. Hi vaig entrar de secretari i allà vaig retrobar, perquè ja ens coneixíem, Baltasar Corrons. En aquell moment ell havia d'agafar la seva presidència [a Ampans] i em va demanar si hi volia anar a col·laborar, i així va néixer aquesta relació.

■ **No hi tenia cap familiar?**

■ Directe, no. Sí que hi havia en Pere Casasayas. El meu avi i el seu pare eren cosins. Com que tots dos eren de l'àmbit de la pagesia, hi havia molt contacte. Quan marxàvem al matí, com que vivíem molt a prop, anàvem junts, i al vespre tornàvem junts. És la persona més gran atesa a Ampans. Té 92 anys.

■ **Quin és el secret d'Ampans per convertir en or tot el que toca?**

■ Diria que el gran avantatge que té per sobre d'altres entitats és la professionalitat de les persones que hi tenim. Va ser un gran encert dels pioners, fa 50 anys, que volguessin professionalitzar l'atenció a les persones. També és veritat que Manresa i la comarca ens han estimat molt sempre. Potser abans hi havia un vincle més di-

recte amb les campanyes de suport que es feien, però diria que ara l'entitat també és propera a les necessitats i problemes de Manresa, col·laborant i treballant amb les administracions i les altres entitats.

■ **Resumeixi amb una paraula els seus vuit anys de presidència?**

■ Han estat vuit anys de responsabilitat, bàsicament. A Ampans dónes molt, però reps molt a canvi. No han estat vuit anys del tot planers. Just el 2008, quan agafó la presidència, comença la crisi econòmica que encara avui ens acompanya, i això va fer que es compliqués la projecció de projectes, la qualificació. Vam haver d'estar una mica a l'espera. Tot i això, ens n'hem anat sortint. En aquests vuit anys, en números rodons, devem haver crescut de 200 persones assistides i al voltant de 200 professionals. El que ha estat important, també, per poder oferir serveis a la societat ha estat agafar el servei d'atenció a la integració laboral del CIO persones amb discapacitat i amb dificultats d'integració, que l'Ajuntament, també per temes econòmics, no podia continuar. Aquest any hem atès prop de 700 persones. Què passa, que en temps de crisi les empreses treuen gent, per tant, ens venien a trucar a la porta totes les persones que havíem integrat anys anteriors i la filosofia de l'entitat, sobretot la del patronat, és que no hi pot haver cap persona a la comarca que, pels motius que sigui, no tingui atenció. Això ens va esperonar, ens va fer obrir al món de la inserció laboral, vam crear una empresa d'inserció, vam crear els serveis d'inserció que visitaven empreses. Diria que en aquests vuit anys hem inserit a l'empresa ordinària prop de 300 persones amb discapacitat física i psíquica.

■ **Ha donat algun consell al seu successor, Sebastià Catllà?**

■ Els manresans, tots coneixem molt el Sebastià. La seva capacitat, el que ha fet en el món empresarial, com s'ha implicat en projectes de participació, la Cambra de Comerç, el Guillem Catà... I des del 2004 és a Ampans, de manera que en aquests dotze anys ell ja se n'havia fet una idea. Ha estat un relleu fantàstic. El consell és que ell és més empresari que jo, per tant, segur que podrà fer i tirar endavant projectes juntament amb l'equip directiu, que ens ho broda.

■ **Quina lliçó personal n'ha tret d'aquesta experiència?**

■ Sempre he intentat estar implicat. Ja des de ben petit els pares em deien: has d'ajudar tothom. El que

Domènec Casasayas diu que ha procurat ser un president proper

■ **«L'escola està en aquests moments sobredimensionada.**

Ja passem de 210 alumnes, però són les necessitats que hi ha»

sí que és veritat és que et trobes en una edat més madura i, per tant, he acabat de madurar en aquest aspecte... Més solidari, més compromès. Més integrat a la societat.

■ **Amb quin objectiu hi va arribar? L'ha aconseguit?**

■ Ampans no és un treball d'uns períodes concrets. Sempre hi ha molta continuïtat. Per tant, quan jo vaig arribar a la presidència, vaig heretar uns projectes. Al cap de quinze dies d'assolir-la inauguràvem Súria; al cap de poc temps, la finca Urpina, i el turó a Pineda, que em feia molta il·lusió perquè era per a persones adolescents o en edat escolar. El que va ser una lluita constant en aquest període va ser ampliar el Comtals. Les persones amb discapacitat amb trastorns de conducta no tenen gaires centres de referència, fins i tot a Catalunya. I vam tirar endavant el projecte. Els totxos i les instal·lacions no van plantejar problemes, però, a l'hora de donar d'alta el ser-

vei, tots sabem que l'administració anava mancada de recursos, per tant, es va allargar una mica més. Va estar pràcticament dos anys fins a l'obertura, el 2015. És un projecte que em feia molta il·lusió i, per altra banda, havent rebut la donació de la finca Urpina, s'hi havia de fer algun projecte engrescador, agrícola, i vam iniciar el tema de les vinyes i, per acabar-ho d'arrodonar, fa dos anys vam adquirir la formatgeria de Muntanyola i l'any passat hi va haver la posada en marxa.

■ **I ja els han donat un premi. Arribar i moldre.**

■ Muntanyola ja tenia una marca i un reconeixement, i ja exportaven, per tant, nosaltres el que estem fent és potenciant-ho i no perdem l'oportunitat d'anar a fires i a concursos.

■ **Quin és el paper del president d'Ampans? Hi ha empreses i entitats on és un càrrec per fer bonic, però no seria el cas.**

■ Jo he intentat ser un president proper. Per descomptat dirigeix, és la màxima autoritat, la màxima firma de l'entitat. El tema de representació és molt important, però també la relació amb les famílies, amb les persones discapacitades. Jo el que he procurat fer és, acte

que hi havia, acte al qual assistia i podia copsar les necessitats i les opinions de primera mà.

■ **Ara que ha celebrat 50 anys, quin creu que ha de ser el camí de l'entitat de cara als propers 50?**

■ Persones, persones i persones. Totes les activitats, tots els centres que puguem tenir no deixen de ser unes eines per atendre persones i fer-ho amb qualitat. Mirant-ho com una família on tothom és present, tothom hi aporta i tothom rep. Tant els professionals, com els membres del patronat, com les famílies, les persones assistides davant de tot, i la societat.

■ **Hi ha alguna urgència que caldria resoldre? Penso en l'escola.**

■ Sí, l'escola està en aquests moments sobredimensionada. Ja passem de 210 alumnes, però són les necessitats que hi ha. Sí que és veritat que hi ha un buit entre l'acabament de l'edat escolar, que per a les persones amb discapacitat és de vint anys, i el que és poder accedir als serveis que necessitin: o centres professionals o centres especials de treball. Aquí hi ha una mica de tensió, en aquest moment, però, hi treballem molt col·laborant amb l'administració i fins ara hem aconseguit que ens fes cas i que cap persona que tenia un servei no deixi de tenir-lo, però el futur es va tensionant per la part econòmica, que no permet que hi hagi serveis per a tothom. No obstant això en aquests moments atencem prop de 900 persones, entre escoles, tallers, residències, llars, sabem que a la comarca Bages encara n'hi ha entre 300 i 400 que estan, o en procés a l'escola ordinària o treballant pel seu compte, però que en un moment donat pot ser que vinguin a trucar a la porta d'Ampans.

■ **Ja només amb el llenguatge, és evident que el tracta de la societat vers les persones amb discapacitat intel·lectual i malaltia mental ha canviat molt. En què caldria millorar encara més?**

■ Jo diria que hem de comunicar, hem d'explicar i hem de demanar comprensió a la societat. És veritat, venim d'aquests mots que avui en dia ens fan mal. Els subnormals... A mi el que m'agrada més és el concepte de persones amb unes capacitats diferents.

■ **S'ha guanyat normalitat.**

■ Sí, aquesta seria la paraula. Hi ha qui juga, hi ha qui fa excursions, fan les colònies d'estiu... N'hi ha que se'n van de viatge. Dos amics discapacitats que se'n van al nord d'Espanya. Sí, hem guanyat normalitat i no hi ha menyspreu.